

Cămaşa lui Cristos

LLOYD C. DOUGLAS

Cămașa lui Cristos

Traducere de Teofil Stanciu

O lucrare clasică despre un om
aflat în căutarea credinței și adevărului

Casa Cărtii, Oradea
2010

Copyright © 1942 Lloyd C. Douglas.

Copyright © reînnoit în 1969 de Virginia Douglas Dawson și
Betty Douglas Wilson.

Ediția autorizată în limba română este publicată cu acordul
Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company
prin intermediul Agenției literare Livia Stoia.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Cămașa lui Cristos

de Lloyd C. Douglas

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUGLAS, LLOYD CASSEL

Cămașa lui Cristos / Lloyd C. Douglas ; trad.:
Teofil Stanciu. - Oradea : Casa Cărții, 2010
ISBN 978-606-8282-02-2

I. Stanciu, Teofil (trad.)

232.9(0:82-31

821.111(73)-31=135.1

Traducerea: Teofil Stanciu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

*Dedicată, în semn de prețuire,
lui Hazel McCann
care se întreba ce s-o fi întâmplat cu
cămașa lui Cristos.*

MAREA

NORDULUI

BRITANNIA

OCEANUL
ATLANTIC

GERMANIA

LUTETIA

GALIA

RAETIA

NORICUM

ILIRIA

TOLETUM

HISPANIA

TARRACO

MASSILIA

PISA

ROMA

ARPINO

NAPOLI

I. CAPRI

BRINDISI

MAURITANIA

AFRICA

CARTAGINA

IMPERIUL
ROMAN
33 d.H.

0 100 200 300 km

**PROVINCIA
IUDEEA**

TIR

FENICIA

DAMASC

SIRIA

GALILEEA

CAPERNAUM

TIBERIADA

SEPPHORIS

CANA

MAREA GALILEEI

CEZAREA

DECAPOLE

SAMARIA

JORDAN

IERIHON

IERUSALIM

BETANIA

IUDEEA

MINOA

MAREA MOARTĂ

0 50 km

DACIA

MAREA NEAGRĂ

MACEDONIA TRACIA

TESALONIC

ASIA

GRECIA

ATENA

MESOPOTAMIA

ANTIOHIA

SIRIA

IERUSALIM

CIRENE

ALEXANDRIA

MEMFIS

ARABIA

EGIPT

Având doar cincisprezece ani și fiind prea preocupată să crească, perioadele în care Lucia stătea să chibzuiască erau rare și scurte; în această dimineață însă se simțea copleșită de răspunderi.

Cu o seară înainte, mama ei – care arareori îi vorbea despre lucruri mai ieșite din comun decât despre însemnătatea mâinilor curate și a sufletului nepătat – îi vorbise între patru ochi despre posibilele urmări ale cuvântărilor îndrăznețe ținute ieri de către tatăl ei, în Senat; iar Lucia, măgulită de această dovadă de încredere, răspunsese cu toată hotărârea că prințul Gaius nu avea puterea să ia vreo măsură.

Dar după ce se băgă în pat, Lucia începu să se frământa. Gaius putea foarte bine să nu ia în seamă judecățile aspre ale tatălui ei împotriva risipei și nepriceperii ce caracterizau guvernul său, dacă n-ar fi avut deja pricini mai vechi de nemulțumire din partea familiei Gallio. Exista însă o nemulțumire pe care nimeni altcineva n-o mai știa decât ea... și Diana. Acum trebuiau să fie cu toții foarte vigilenți, altfel puteau să aibă parte de mari neplăceri.

Fu trezită devreme de cântul păsărelelor. Încă nu se obișnuise cu ciripitul lor zglobiu, pentru că se întorseseră mai devreme decât le era năravul. Anul acesta primăvara sosise și se înstăpânise înainte de sfârșitul lunii februarie. Când se trezi, Lucia își dădu seama că frământarea din ajun nu o părăsise. Stăruia încă, precum o durere de dinți.

Se îmbracă fără zgomot, ca să n-o trezească pe Tertia, care dormea sforăind în alcov – și care avea să se sperie când se va trezi și va vedea

patul stăpânei gol –, și își încheie sandalele, după care porni pășind pe splendidul mozaic înflorat care se întindea de la iatacul ei, către odaia de zi și coridor. Coborî scara impunătoare care dădea în atrium și se opri în peristil, cu mâna streășină la ochi, să n-o orbească soarele.

De un an și mai bine, Lucia își dădea seama că creștea în statură și că se prefăcea cu repeziciune într-o femeie adevărată; însă aici, în galeria pavată cu mozaic se simțea mereu neînsemnată. Întreaga alcătuire a acestui peristil imens o făcea să se simtă mărunță: coloanele de marmură care susțineau porticele, falnicele statui care stăteau demne și tăcute pe pajiștea îngrijită, argintul artezienelor care țâșneau în înălțimi. Lucia știa că, oricât ar fi crescut, aici se va simți mereu ca un copil.

N-avea cum să se simtă mai matură nici când, pășind de-a lungul dalelor multicolore, dădu cu ochii de Servius, a cărui față arăta la fel de arsă de soare și zbârcită ca pe vremea când Lucia era doar o copilă. Fluturând din degete și zâmbind ca răspuns la salutul serios al bătrânului – care-și duse vârful suliței la fruntea încruntată –, fata se îndreptă către pergola acoperită de vie, din celălalt capăt al curții dreptunghiulare.

Acolo, cu brațele încrucișate pe balustrada de marmură ce dădea spre grădinile terasate, spre copaci și spre bazinul pardosit cu piatră și de unde privești asupra orașului și râului îți tăia răsuflarea, Lucia se străduia să hotărască dacă să i se destăinuie lui Marcellus. L-ar înfuria la culme, desigur, iar dacă fratele ei ar încerca să ia vreo măsură, n-ar izbuti decât să înrăutățească situația; însă trebuia să afle cineva din familie în ce fel îi privea Gaius, înainte să se ivească și alte primejdii. Lucia se gândea că e aproape cu neputință să vorbească între patru ochi cu fratele ei înainte de nămiezi; Marcellus fusese la banchetul tribunilor militari – unde, pesemne, stătuse toată noaptea – și n-avea să se trezească înainte de prânz. Cu toate acestea, ea trebuia să aleagă îndată ce să facă. Acum îi părea rău că nu-i spusese lui Marcellus încă de vara trecută.

Zgomotul târșăit de sandale o făcu să se întoarcă. Decimus, căpetenia slujitorilor, venea spre ea însoțit de gemenele din Macedonia, care țineau pe palme talere de argint.

— Dorește stăpâna să îi fie servit micul-dejun aici? întrebă Decimus cu o plecăciune adâncă.

— De ce nu? răspunse Lucia distrată.

Decimus se răsti la cele două gemene, iar fetele se zoriră să întindă masa, în vreme ce Lucia le admira mișcările grațioase cu zâmbetul pe buze și cu aceeași curiozitate cu care ar fi privit zbrenguiala a doi cățeluși. Erau făpturi drăguțe, ceva mai în vârstă decât ea, dar mai scunde, sprintene și mlădioase și semănau una cu alta ca două picături de apă. Era pentru prima dată când Lucia le vedea la lucru, fiindcă fuseseră cumpărate abia de o săptămână. Se pare că Decimus, care le instruisese, socotise că erau gata să-și ia în primire îndatoririle. Avea să fie interesant de văzut cum se descurcau, pentru că tatăl ei zicea că fuseseră crescute într-o casă de oameni cu stare și era, probabil, întâia oară când trebuiau să servească la masă. Fără să arunce vreo privire nedumerită spre tânăra care le privea, își vedeau de treabă tăcute și sânguincioase. Amândouă erau foarte palide, băgă de seamă Lucia, pesemne că de la galerile în care fuseseră aduse.

Una dintre slăbiciunile tatălui său și totodată cea mai neobișnuită pasiune era să aibă sclavi de mare preț. Familia Gallio nu avea foarte mulți robi, deoarece tatăl Luciei considera că ar fi o fală josnică, periculoasă și peste măsură de costisitoare să te înconjori de sclavi care nu fac decât să mănânce, să umble îmbufnați și să uneltească. Își alegea sclavii cu aceeași grijă cu care își cumpăra o statuie frumoasă sau orice alt obiect de artă. Nu se ducea la târgurile publice. Când reveneau legiunile de la campanii militare din țări civilizate, comandanții dădeau de știre cunoscuților lor că aveau un număr mic de robi de viță nobilă. Tatăl ei cobora, cu o zi înainte să fie scoși la vânzare, și îi cerceta cu de-amănuntul, se interesa de trecutul lor, îi lua la întrebări, iar dacă se întâmpla să afle vreunul pe care dorea să-l ia acasă, oferea un preț. Nu spunea niciodată celor din familie cât a dat pe sclavi, dar părerea tuturor era că nu se zgârcea deloc atunci când târguia asemenea marfă.

Majoritatea cunoștințelor lor erau permanent nemulțumite de sclavi, cumpărând și vânzând, schimbându-i continuu. Cât despre tatăl ei, foarte rar se descotorosea de câte unul, iar când totuși se întâmpla, era din pricina faptului că vreunul dintre sclavi îl maltrata pe altul mai mic în rang. În urmă cu un an, pierduseră astfel o bucătăreasă nemaipomenită. Minna era nestăpânită și crudă cu ajutoarele de la bucătărie, ocărând și lovind pe cine-i venea la mână.

În câteva rânduri, fusese prevenită că nu se purta bine. Apoi, într-o bună zi, Minna o palmui pe Tertia. Lucia se întrebă deodată pe unde și-o fi ducând Minna traiul. Ce gustoase erau tartinele ei cu miere...

Trebuia să recunoască: tatăl ei se pricepea să judece oamenii. Desigur, sclavii nu erau chiar oameni, dar unii semănau tare mult cu oamenii. Ca Demetrius, de pildă, care tocmai trecea printre coloane cu pași mari și egali. Tatăl Luciei îl cumpăraseră pe Demetrius cu șase ani în urmă și i-l dăruise lui Marcellus cu prilejul celei de-a șaptesprezecea aniversări. Ce zi minunată fusese atunci, când toți cunoscuții lor se adunaseră în forum ca să-l vadă pe Marcellus – proaspăt ras pentru prima oară în viața lui – pășind în față să-și primească toga albă. Luaseră cuvântul Cornelius Capito și tatăl lor, apoi îi puseseră toga pe umeri. Lucia fusese atât de mândră și de fericită, încât inima îi zvâcnea nebunește și i se pusese un nod în gât, cu toate că ea de-abia împlinise nouă ani și nu prea înțelegea rostul celor petrecute, dar pricepea totuși că Marcellus trebuia să se poarte de acum înainte ca un bărbat – însă el mai uita asta când nu era Demetrius prin preajmă.

Lucia își țuguie buzele pline și zâmbi gândindu-se la legătura care se stabilise între cei doi: Demetrius era cu doi ani mai mare decât Marcellus, mereu încruntat și cuviincios, îndeplinindu-și îndatoririle fără o clipă de răgaz; Marcellus era țăntoș și demn, însă uita uneori că e stăpân și începea, în chip neașteptat, să se poarte ca un prieten apropiat cu sclavul. Lucia era încântată să-i privească în astfel de momente, fiindcă îi stârneau hazul. Fără-ndoială că și legătura dintre ea și Tertia era cam la fel, însă ei i se părea cu totul altceva.

Demetrius era din Corint, unde tatăl lui – un proprietar de corăbii bogat – își arătase prea fățiș împotrivirea față de stăpânire. Lucrurile se petrecură pe neașteptate în familia lui Demetrius. Tatăl lui fu pedepsit cu moartea, cei doi frați mai mari fuseseră dați noului legat din Ahaia, mama lui își luă viața, iar Demetrius – înalt, chipeș și bine făcut – fu adus la Roma, strașnic păzit, pentru că nu era numai foarte prețios, ci și foarte primejdios.

Lucia își aducea aminte cum, cu o săptămână înainte de aniversarea lui Marcellus, îl auzise pe tatăl ei spunându-i mamei că abia de o oră cumpăraseră un sclav corintian. Fusese adânc impresionată, dar și speriată puțin.

— O vreme va trebui îngrijit cu mare atenție, zicea tata. S-au purtat rău cu el înainte. Cel care mi l-a vândut mi-a zis că ar fi mai bine să dorm cu jungherul sub pernă până ce se mai liniștește corintianul. Se pare că pe unul dintre temnicipi l-a bătut crunt. De obicei, în astfel de împrejurări, l-ar fi potolit cât ai zice pește, dar aveau poruncă să-l aducă nevătămat la Roma. Au fost de-a dreptul ușurați să se vadă scăpați de el.

— Dar nu e primejdios? Întrebasese mama ei tulburată. Gândește-te ce ar putea să-i facă fiului nostru.

— Asta îl privește numai pe Marcellus, răspunsese el. Va trebui să câștige devotamentul acestui tânăr. Iar eu cred că fiul nostru e în stare. Demetrius n-are nevoie de altceva decât să știe că va fi tratat așa cum se cuvine. Nu se așteaptă să fie răsfățat. E doar un sclav, conștient și nemulțumit de starea lui, însă va răspunde cu bună-voință la disciplina omenoasă.

Apoi tatăl ei continuă spunând că după ce a plătit și a semnat documentele, l-a eliberat pe Demetrius din temniță, iar când a ajuns în piață, i-a dezlegat lanțurile cu mare grijă, căci încheieturile îi erau julite și însângerate.

— Apoi am pornit înaintea lui, continuase bărbatul, fără să mă mai uit în urmă să văd dacă se ține după mine. Mă dusesese Aulus cu carul și mă aștepta la o aruncătură de băț de Poarta Appia. Plănuiam să-l iau și pe corintian cu mine, dar, în vreme ce mă apropiam de car, mi-am zis că mai bine îi spun cum să ajungă singur la vila noastră, pe jos.

— Singur, se minunase soția lui. Nu crezi că ai fost cam nesăbuit?

— Ba da, răspunsese tatăl Luciei, dar nici pe departe atât de nesăbuit pe cât ar fi fost să-l aduc înlănțuit până aici. Acum e liber să fugă. Am vrut să-l pun să aleagă dacă vrea să trăiască în casa noastră sau dacă îi surâde mai mult o altă soartă. Am văzut că dovada mea de încredere l-a luat prin surprindere și i-a mai înseninat puțin fața. Mi-a zis – într-o greacă foarte îngrijită, fiindcă e cu educație aleasă: „Și ce am de făcut, sire, odată ce ajung la vila dumneavoastră?” I-am spus să întrebe de Marcipor, care îl va îndruma. A încuviințat din cap și a rămas frământând în mâini lanțurile ruginite pe care i le dezlegasem de la încheieturi. „Aruncă-le”, i-am spus. Apoi am urcat în car și am pornit spre casă.

— Mă întreb dacă-l vei mai vedea vreodată, răspunsese mama, iar în loc de răspuns, Marcipor se înfățișă în cadrul ușii.

— Stăpâne, a sosit un tânăr corintian, zisese Marcipor. Zice că este de-al nostru.

— E adevărat, răspunsese Gallio, încântat de asemenea veste. L-am cumpărat azi-dimineață. O să-l pun în slujba fiului meu, deși Marcellus nu trebuie să afle nimic deocamdată. Hrănește-l cum se cuvine, trimite-l să facă o baie și dă-i straie curate. A stat multă vreme întemnițat.

— Grecul a și făcut baie, stăpâne, răspunsese Marcipor.

— Foarte bine, încuviințase tata. Ai fost foarte grijuliu.

— Nici n-am apucat să mă gândesc la asta. Tocmai coboram în grădină, ca să văd cum merge plantarea butașilor de trandafiri, când se înfățișă grecul. În vreme ce îmi spunea cum îl cheamă și că e de-al nostru, a zărit bazinul cu apă...

— Vrei să spui că a îndrăznit să intre în bazinul nostru? se burzuluise mama Luciei.

— Să-mi fie cu iertare, răspunsese Marcipor. S-a petrecut atât de repede, încât n-am apucat să-l împiedic. Grecul s-a repezit într-un suflet, azvârlindu-și hainele pe jos, și s-a aruncat în apă. Îmi cer iertare pentru această neplăcere. Bazinul va fi golit îndată și curățat cu cea mai mare grijă.

— Foarte bine, Marcipor, îi spusese tata. Dar să nu-l dojenești, ci doar să-l înveți să nu mai repete isprava asta. După ce Marcipor ieși din încăpere, bărbatul începu să râdă.

— Tânărul tău ar fi trebuit să știe că așa ceva nu se cuvine, zisese mama.

— Fără îndoială că știa, răspunsese el. Dar nu pot să-l condamn. Când a văzut atâta apă – la cât se simțea de murdar – probabil că și-a pierdut pentru o clipă uzul rațiunii.

Un lucru e sigur, cugeta Lucia în sine, Marcipor nu fusese prea aspru cu sârmanul Demetrius, deoarece, din acea zi, s-a purtat cu el precum cu propriul copil. Într-adevăr, legătura dintre ei era atât de strânsă, încât sclavii care au venit după aceea aveau adesea impresia că Marcipor și Demetrius ar fi fost neamuri.

Demetrius tocmai ieși din casă și porni pe aleea pavată către pergolă. Lucia se întrebă ce pricină îl aducea la ea. Se înfățișă dinaintea ei și așteptă un semn că poate să deschidă gura.

— Spune, Demetrius, rosti ea tărăganat.

— Tribunalul, începu el demn, transmite surorii sale toate urările de sănătate și fericire și îi cere îngăduința să ia micul-dejun alături de ea.

Lucia se lumină pentru o clipă, apoi, cu o mină serioasă, îi răspunse:

— Înștiințează-ți stăpânul că sora lui e încântată și mai spune-i, adăugă ea pe un ton mai prietenos, că micul-dejun va fi servit aici, în pergolă.

După ce Demetrius se retrase cu o plecăciune adâncă, Lucia i-o luă înainte pe aleea pavată. Sclavul pășea în urma ei la o distanță cuviincioasă. Când ajunseră destul de departe încât să nu fie auziți, se opri și se întoarse spre el.

— Cum se face că s-a trezit așa devreme? întrebă ea pe un ton răspicat, nici aspru, nici blajin. N-a mai mers la banchet?

— Tribunalul a luat parte la banchet, răspunse Demetrius respectuos. Poate că aceasta e pricina pentru care este nerăbdător să vă vorbească.

— Să nu-mi spui că a intrat în vreo încurcătură, Demetrius, îi zise fata încercând să îl iscodească cu privirea, dar sclavul era ca o carte închisă.

— Dacă s-a întâmplat una ca asta, răspunse el precaut, atunci socot că tribunalul nu ar avea nevoie de o mână de ajutor din partea sclavului său ca să vă dea de știre. Îmi îngăduiți să mă retrag?

— Cu siguranță că ai fost și tu de față, stăruie Lucia. Iar când Demetrius încuviință, îl întrebă: Era și prințul Gaius la banchet?

Demetrius încuviință din nou, iar Lucia continuă încurcată:

— Ai... era... ai avut prilejul să bagi de seamă dacă prințul era binedispus?

— Peste măsură, răspunse Demetrius, până când s-a retras să se culce.

— Era beat? întrebă Lucia strâmbând din nas.

— Se prea poate, răspunse Demetrius îngândurat, dar nu se cade să-mi dau eu cu părerea.

— Dar cu fratele meu, a fost... prietenos? stăruie Lucia.

— Nu mai mult decât de obicei. Demetrius se mută de pe un picior pe altul și aruncă o privire spre casă.

Lucia oftă în ciudată, scutură din cap și se îmbufnă.

— Uneori poți fi tare ursuz, Demetrius.

— Știu, încuviință el mâhnit. Îmi îngăduiți să plec? Stăpânul...

— Sigur că da, se repezi Lucia. Și-ai face bine să te grăbești! Se întoarse și porni cu pași mărunți înapoi către pergolă. Fără îndoială că se întâmplase ceva seara trecută, altfel Demetrius n-ar fi fost atât de neînduplecat.

Decimus se feri din calea ei, simțind că tânăra lui stăpână era nemulțumită. Gemenele, care tocmai terminaseră de întins masa, stăteau acum una lângă alta așteptând alte porunci. Lucia se îndreptă către ele.

— Cum vă cheamă? întrebă ea, tonul vocii ei trădând încă supărare.

— Pe mine mă cheamă Elena, răspunse una dintre ele emoționată, iar pe sora mea Nesta.

— Dar ea nu știe să vorbească?

— Vă rog... e speriată.

Când Lucia se apropie de ele, își plecară ochii neliniștite, dar nu se clintiră. Apucându-le blând de bărbie, le ridică fețele și, cu un surâs abia mijit pe buze, le spuse:

— Nu vă fie teamă. Nu mușc.

Apoi, începu să se joace cu o buclă ce scăpase de sub scufia Elenei, de parcă ar fi mângâiat o păpușă. Se întoarse spre Nesta, îi desfăcu brâul și i-l înnodă la loc cu cea mai mare grijă. Gemenele erau aproape să izbucnească în lacrimi. Nesta își opri cu dosul mâinii o lacrimă.

— Ei, ei, o liniști Lucia, nu plânge. Aici nimeni n-are să-ți facă vreun rău. În aceeași clipă, lăsa la o parte glasul blând și se semetă înaintea lor: Acum aparțineți senatorului Marcus Lucan Gallio! V-a cumpărat cu bani grei... pentru că sunteți fete de valoare, așa că nimeni nu se va purta urât cu voi... Decimus, rosti ea peste umăr, îngrijește-te ca aceste două fete draguțe să primească tunicii noi: albe și cu panglici de mărgean.

Le luă mâinile și le cercetă pe rând cu mare atenție:

— Sunt curate, băgă ea de seamă, și foarte frumoase. Prea bine. Se întoarse spre Decimus și-i zise: Poți să te retragi. Ia-le și pe gemenele.

Ele vor aduce mâncarea. Voi lua micul-dejun aici, împreună cu fratele meu. De tine nu mai am nevoie.

Decimus nu prea fusese niciodată pe placul Luciei, iar asta nu din vreo pricină anume, căci era un sclav fără cusur; ba era chiar peste măsură de respectuos, însă într-un fel rece, vecin cu acreala. Lucia observase că era mai confortabil să ai în preajmă sclavi barbari decât romani. Decimus se născuse în Roma și era în casa lor de când se știa Lucia. Avea o slujbă cu răspundere: făcea toate cumpărăturile pentru hrana de zi cu zi, se tocmea cu negustorii, mergea la piață, se știa cu oamenii din caravanele care aduceau mirodenii și alte mărfuri rare de peste mări și țări; era un bărbat foarte priceput, care își vedea de treabă, nu-i plăcea vorbăria și se purta demn. Dar rămăsese un străin pentru ea.

N-ar fi putut să simtă față de Decimus aceeași simpatie ca pentru bătrânul Marcipor, care era mereu blând, binevoitor și devotat. Marcipor se ocupa de atâta vreme de afacerile familiei, încât probabil că știa mai multe despre posesiunile lor decât însuși tatăl ei.

Când Lucia îl slobozi, Decimus făcu o plecăciune adâncă și porni spre casă, iar după mersul țeapăn se vedea că nu-i fusese pe plac această întâmplare ce nesocotea disciplina în care credea și pe care o impunea cu toată hotărârea. Cele două macedonence porniră în goană, zâmbind încântate, fără să aștepte să primească voie de la stăpână. Lucia le opri din drum cu glas poruncitor.

— Veniți înapoi! le porunci cu asprime. Fetele se supuseră și se înfățișară înaintea ei deznădăjduite și înspăimântate. Băgați de seamă, le dăscăli ea. Nu se cade să zburdați când sunteți la datorie. Lui Decimus nu-i place una ca asta.

O priviră sfioase pe sub sprâncene, iar pe buzele Luciei se ivi un zâmbet binevoitor, care le lumină iarăși privirea.

— Acum puteți pleca, le spuse cu un glas ce devenise iarăși poruncitor.

Tolănită pe banca de marmură din fața mesei, privea la gemenele care mergeau drepte ca două lumânări, cu câțiva pași în urma lui Decimus, clătinând capetele într-o parte și într-alta de fiecare dată când călcau, imitându-l parcă pe căpetenia sclavilor. Lucia chicoti.

— Ștregărițele, murmură ea. Pentru asemenea purtare ar merita bătute.

Apoi redeveni dintr-odată serioasă și își privi încruntată vârful sandalelor. Marcellus avea să sosească dintr-o clipă într-alta. Oare cât era de nimerit să-i spună preaiubitului ei frate despre împrejurarea neplăcută prin care trecuse din pricina lui Gaius? Sau era mai bine să nu-i spună nimic? Mai întâi însă trebuia, firește, să descopere ce nenorocire se petrecuse noaptea trecută la banchetul tribunilor.

* * *

— Bună dimineața, copilă dragă! Marcellus îi dădu blând capul pe spate și o sărută zgomotos între sprâncene, ciufulindu-i părul, în vreme ce Bambo, ciobănescul său negru, îi amușina mâinile și dădea din coadă bucuos.

— Jos! Amândoi! porunci Lucia. Ești neobișnuit de voios în dimineața asta, tribun Marcellus Lucan Gallio. Credeam că ai fost aseară la o petrecere.

— Ah, surioară, și încă ce petrecere! Marcellus își duse grijuliu mâna la tâmpile și își pipăi cu degetele capul frumos cu păr negru și creț, tuns scurt, apoi se schimonosi de durere. Ai toate motivele să te bucuri că nu ești – și nici nu vei putea fi vreodată – tribun. A fost o noapte lungă și zbuciumată.

— Judecând după ochii tăi umflați, cred că a fost o noapte umedă, oricum. Povestește-mi... atât cât îți mai aduci aminte. Lucia îl alungă cu piciorul pe Bambo de pe banca de marmură și-i făcu loc fratelui ei să se așeze cât mai comod. El încercă să rădă silit, amintindu-și de noaptea trecută.

— Mă tem că mi-am făcut de rușine familia. Numai preabunii zei ar putea ști ce-o să mai urmeze. Alteța Sa era prea departe și nu avea cum să audă, dar sunt sigur că până la sfârșitul zilei se va găsi cineva să-i spună.

Lucia se aplecă spre el îngrijorată, îi puse mâna pe genunchi și îi cercetă ochii tulburi.

— Vorbești despre Gaius? șopti ea înfiorată de spaimă. Ce s-a întâmplat, Marcellus?

— E vorba de o poezie, murmură el, o odă; o odă foarte lungă, plictisitoare și nebănuیت de neroadă, scrisă tocmai pentru acest prilej

de către senatorul Tuscus, care a ajuns deja la acea înțelepciune a senectuții ce amestecă de-a valma timpul cu veșnicia...

— Ai zice că nici tu nu ești prea departe, îi luă Lucia vorba din gură. N-ai vrea să te grăbești puțin?

— Nu mă zori, tânără nerăbdătoare ce ești, suspină Marcellus. Sunt tare firav azi. După cum spuneam, această odă nesfârșită, debitată de către bătrânul Tuscus pentru a-și atrage simpatii, a fost citită de către Antonius, fiul său, care cerșește la rândul său bună-voința princiară. O laudă cu totul deșănțată, în onoarea măritului nostru Prinț.

— Cred că el se va fi simțit măgulit, își dădu Lucia cu părerea, iar ceilalți cred că l-ați aplaudat. Mai ales tu și Tullus.

— Tocmai ajungeam și la partea asta, adăugă Marcellus coborând glasul. Ceasuri întregi s-au tot servit mâncăruri gustoase și băuturi fără număr; am ascultat instrumente cu coarde și coruri de greci – au cântat binisor –, a fost chiar și un circar... cam nepriceput; plus câteva cuvântări slabe, foarte lungi și dezlănate, apoi, mi se pare că au intrat în scenă și niște luptători. Era deja târziu în noapte. Cu mult înainte să se ridice Antonius, pe oricine ai fi întrebat, toți n-am fi vrut altceva decât să ne întindem fiecare pe patul lui și să dormim. Curtenitorul Tullus, de sănătatea căruia te preocupi cu atâta bunăvoință, stătea vizavi de mine, de cealaltă parte a mesei și dormea ca un prunc.

— Apoi vi s-a citit oda, îl zorea Lucia nerăbdătoare.

— Da... apoi veni oda. Și pe măsură ce Antonius zumzăia și nu mai isprăvea... mi se părea că e din ce în ce mai departe; trăsăturile i se ștergeau și nu se mai desluseau, iar bombăneala lui monotonă deveni din ce în ce mai stinsă, ochii mă usturau și pleoapele erau tot mai grele...

— Marcellus, pe toți zeii cei nemuritori, continuă odată! strigă Lucia.

— Potolește-te, copilă nerăbdătoare ce ești. Azi nu sunt atât de sprinten la minte. Sunt încredințat că, de acum înainte, toată viața voi fi plictisitor. Mă tem că oda aceea m-a vătămat pentru totdeauna. Ei bine, după ce a bătut câmpii în lung și-n lat o veșnicie, m-am trezit deodată, m-am recules și m-am uitat spre distinșii mei tovarăși. Deja adormiseră aproape toți în pace, mai puțin unii care ședeau la masa

de onoare și care rămăseseră cu dinții încleștați și zâmbetele împietrite pe chip: între ei, și Quintus, nesuferitul frate al lui Antonius, care era vânat de furie. Nu-l am deloc la inimă pe acest câine încrezut, iar el o știe prea bine.

— Zi-mi despre Gaius! țipă ea atât de aprig, încât Bambo începu să mârâie. Vreau să știu cu ce l-ai supărat pe Gaius!

Marcellus râse tânguț, fiindcă îl durea capul, apoi dădu drumul unui hohot isteric.

— Dacă Luminăția Sa ar fi stat pe jumătate adormit, liniștit și cuviincios, cu bărbia dublă sprijinită în piept – precum supușii săi credincioși – nenorocitul tău frate ar fi îndurat situația. Însă Prințul nostru dormea cu capul dat pe spate. Gura lui – deloc plăcută vederii – era larg deschisă. Limba îi atârna dezgustător, iar nasul borcănat tresărea la fiecare sforăit. Sala de banchet era cufundată într-o liniște de mormânt pe care numai Gaius și Antonius se străduiau să o tulbure.

— E scandalos! murmură Lucia.

— Un cuvânt mult prea blând, surioară. Ar trebui să-ți alegi cuvintele cu mai multă băgare de seamă. Ei bine... în acel ceas nefast, Antonius tocmai ajungea la punctul culminant al odei tatălui său, adresându-se de-a dreptul prințului cu niște cuvinte care sigur trebuie să fi stârnit furtună pe Muntele Parnasului: „Gaius e Izvorul Cunoașterii! În ochii lui Gaius strălucește Lumina Divină! Când Gaius deschide buzele, de pe ele se revarsă înțelepciunea și înfloarește dreptatea!”... Fată dragă, continuă Marcellus, luându-i mâna, am simțit că mă paște ghinionul, că vine ca un strănut pe care nu-l poți opri. Pur și simplu am izbucnit în râs și nu un râs pe care-l ascunzi în palmă și te ferești să nu fii văzut: mi-am lăsat capul pe spate și am râs în hohote, din toate puterile. Râdeam ca un nebun și nu mă mai puteam opri!

În vreme ce își mărturisea isprava, Marcellus fu cuprins iarăși de o veselie nestăpânită.

— Crede-mă, i-am trezit pe toți... în afară de Gaius.

— Marcellus!

Glasul ei neliniștit îi alungă veselia, și privi la fața palidă și încruntată a surorii sale.

— Ce este, Lucia? întrebă el. Nu te simți bine?